

R.J. Palacio

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Μαρίζα Ντε Κάστρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΥΜΑ

Τίτλος πρωτοτύπου *Wonder*

Συγγραφέας: R.J. Palacio

Μετάφραση: Μαρίζα Ντε Κάστρο

Επιμέλεια - Διόρθωση: Εύα Καλεύρα

Text copyright © 2012 by R.J. Palacio

Jacket art copyright © 2012 by Tad Carpenter

© 2013, Εκδόσεις Κυριακός Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2013

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-484-452-4

Για τον Ράσελ, τον Κέιλεμπ και τον Τζόζεφ

Doctors have come from distant cities
Just to see me
Stand over my bed
Disbelieving what they're seeing

They say I must be one of the wonders
Of God's own creation
And as far as they can see they can offer
No explanation

NATALIE MERCHANT «Wonder»

Από πόλεις μακρινές ήρθαν γιατροί
Μόνο για να με δουν
Στάθηκαν πάνω απ' το κρεβάτι μου
Και δεν πίστευαν στα μάτια τους.

Λένε πως πρέπει να 'μαι ένα από τα θαύματα
Της Δημιουργίας του Θεού
Κι απ' ό,τι βλέπουν δεν μπορούν να δώσουν
Καμιά εξήγηση.

ΝΑΤΑΛΙ ΜΕΡΤΣΑΝΤ, «Wonder»

Μέρος πρώτο

ΑΥΤΟΥΣΤΟΣ

Fate smiled and destiny laughed
As she came to my cradle...
– Natalie Merchant, «Wonder»

Η τύχη χαμογέλασε κι η μοίρα γέλασε
Καθώς στάθηκε πάνω απ' την κούνια μου...
– Νάταλι Μέρτσαντ, «Wonder»

Συνηθισμένος

Το ξέρω ότι δεν είμαι ένα συνηθισμένο εννιάχρονο αγόρι. Θέλω να πω, φυσικά και κάνω συνηθισμένα πράγματα. Τρώω παγωτό. Κάνω ποδήλατο. Παίζω μπάλα. Έχω ένα Xbox. Κάτι τέτοια πράγματα με κάνουν ένα συνηθισμένο παιδί. Έτσι νομίζω τουλάχιστον. Επίσης νιώθω συνηθισμένος. Μέσα μου. Ξέρω όμως πως τα συνηθισμένα παιδιά δεν κάνουν τα άλλα συνηθισμένα παιδιά να φεύγουν τσιρίζοντας από την παιδική χαρά. Ξέρω πως τα συνηθισμένα παιδιά δεν τα κοιτάζουν παράξενα μόλις εμφανιστούν κάπου.

Αν έβρισκα ένα μαγικό λυχνάρι και μπορούσα να κάνω μια ευχή, θα ευχόμουν να είχα ένα κανονικό πρόσωπο που να μην ξεχωρίζει. Θα ευχόμουν να μπορούσα να περπατάω στο δρόμο και να μη με κοιτάζουν οι άνθρωποι κι αμέσως μετά να κάνουν πως δε με είδαν. Να τι σκέφτομαι: Ο μοναδικός λόγος που δεν είμαι συνηθισμένος είναι επειδή κανένας άλλος δε με βλέπει έτσι.

Πάντως έχω συνηθίσει τώρα πια να είμαι όπως είμαι. Ξέρω να υποκρίνομαι ότι δεν καταλαβαίνω τις γκριμάτσες που κάνουν οι άνθρωποι γύρω μου. Όλοι το ξέρουμε αυτό το κόλπο: εγώ, η μαμά κι ο μπαμπάς μου, και η Όλι. Όχι, το παίρνω πίσω: η Όλι δεν τα καταφέρνει και πολύ καλά. Θυμώνει στ' αλήθεια όταν μου φέρονται άσχημα. Όπως, για παράδειγμα, εκείνη τη φορά στην παιδική χαρά που κάποια παιδιά άρχισαν να λένε διάφορα. Δεν έχω ιδέα τι έλεγαν, γιατί δεν τα άκουσα με τ' αυτιά μου, όμως η Όλι τα πήρε είδηση και τους έβαλε τις φωνές. Έτσι είναι η Όλι. Εγώ όχι.

Η Όλι δε με βλέπει σαν συνηθισμένο παιδί. Δεν το παραδέχεται βέ-

βαια, αλλά αν ήμουνα σαν τους άλλους δε θα χρειαζόταν να με προστατεύει τόσο πολύ. Ούτε η μαμά κι ο μπαμπάς. Με θεωρούν ασυνήθιστο πλάσμα. Τελικά το μόνο άτομο στον κόσμο που συνειδητοποιεί πόσο συνηθισμένος είμαι είμαι εγώ.

Επί τη ευκαιρία, με λένε Αύγουστο, χαϊδευτικά Όγκι. Δε θα σας περιγράψω πώς μοιάζω. Ό,τι και να φαντάζεστε, η πραγματικότητα είναι χειρότερη.

Γιατί δεν πήγα σχολείο

Την άλλη βδομάδα θα ξεκινήσω την Πρώτη γυμνασίου. Επειδή μέχρι τώρα δεν πήγαινα σε αληθινό σχολείο, έχω κυριολεκτικά, και εντελώς, παγώσει. Οι άνθρωποι πιστεύουν ότι δεν πηγαίνω σχολείο επειδή είναι έτσι το πρόσωπό μου, αλλά δεν είναι αλήθεια. Είναι επειδή έκανα τόσες εγχειρήσεις όλα αυτά τα χρόνια. Είκοσι επτά, από τότε που γεννήθηκα. Οι πιο σοβαρές έγιναν πριν πατήσω τα τέσσερα, οπότε ούτε που τις θυμάμαι. Πάντως, κάθε χρόνο έκανα δυο τρεις εγχειρήσεις, άλλες μεγάλες, άλλες μικρές. Κι επειδή είμαι μικροκαμωμένος για την ηλικία μου και μου συμβαίνουν διάφορα ιατρικά μυστήρια, που οι γιατροί δεν τα καταλαβαίνουν, αρρώσταينا συχνά. Γι' αυτό οι γονείς μου αποφάσισαν ότι ήταν καλύτερα να μην πηγαίνω σχολείο. Όμως τώρα είμαι πιο γερός. Η τελευταία εγχείρηση έγινε πριν από οχτώ μήνες, και μάλλον δε θα χρειαστεί να κάνω άλλη για μερικά χρόνια.

Η μαμά μου μου κάνει μάθημα στο σπίτι. Παλιά ήταν εικονογράφος παιδικών βιβλίων. Ζωγραφίζει υπέροχες νεράιδες και γοργόνες. Πάντως, στις αγορίστικες ζωγραφιές δεν είναι και τόσο δυνατή. Μια φορά δοκίμασε να μου ζωγραφίσει τον Νταρθ Βέιντερ, αλλά βγήκε κάτι σαν ρομπότ που έμοιαζε με παράξενο μανιτάρι. Όμως εδώ και καιρό δεν την είδα να πιάνει μολύβι. Νομίζω ότι έχει πολλή δουλειά με εμένα και την Όλι.

Δεν μπορώ να πω ότι ποτέ δεν ήθελα να πάω σχολείο, γιατί δεν είναι ακριβώς αλήθεια. Αυτό που ήθελα ήταν να πηγαίνω σχολείο με την προϋπόθεση ότι θα ήμουν σαν όλα τα παιδιά, θα έχω φίλους και θα τριγυρνάμε εδώ κι εκεί τα απογεύματα. Κάτι τέτοιο.

Η αλήθεια είναι ότι έχω λίγους καλούς φίλους. Ο καλύτερός μου φίλος είναι ο Κρίστοφερ κι ύστερα ο Ζάκαρι κι ο Άλεξ. Γνωριζόμαστε από μωρά. Κι επειδή με ξέρουν από πάντα, με έχουν συνηθίσει. Όταν ήμασταν μικροί, παίζαμε συνέχεια μαζί. Αλλά μετά ο Κρίστοφερ μετακόμισε στο Μπρίτζπορτ, στο Κονέτικατ, που απέχει περισσότερο από μια ώρα από το Μπέρκλεϊ Χάιτς, στην άκρη του Μανχάταν, όπου μένω εγώ, και ο Ζάκαρι και ο Άλεξ άρχισαν το σχολείο. Είναι αστέιο: Ενώ ο Κρίστοφερ είναι εκείνος που πήγε μακριά, τον βλέπω περισσότερο από τον Ζάκαρι και τον Άλεξ. Τώρα έχουν ένα σωρό καινούργιους φίλους. Πάντως όταν τρακαριζόμαστε στο δρόμο είναι καλοί μαζί μου. Πάντα μου λένε ένα γεια.

Βέβαια έχω κι άλλους φίλους, αλλά όχι τόσο καλούς σαν τον Κρίστοφερ, τον Ζακ και τον Άλεξ. Ο Ζακ και ο Άλεξ με καλούν στα γενέθλιά τους, όχι όμως ο Τζόελ, ο Έιμον και η Γκάμπι. Η Έμα με κάλεσε μια φορά, αλλά πάει καιρός που δεν την ξαναείδα. Και φυσικά πάω πάντα στα γενέθλια του Κρίστοφερ. Τελικά, ίσως να το παρατραβάω με τα πάρτι γενεθλίων.

Πώς ήρθα στον κόσμο

Μ' αρέσει όταν η μαμά μου λέει αυτή την ιστορία γιατί με κάνει να γελάω πολύ. Δεν είναι όπως όταν λες κάποιο αστέιο. Είναι ο τρόπος που τη διηγείται που μας κάνει να ξεκαρδιζόμαστε με την Όλι.

Όταν λοιπόν ήμουνα μέσα στην κοιλιά της μαμάς μου, κανένας δεν υποψιαζόταν ότι θα έβγαινα έτσι όπως βγήκα. Η μαμά είχε γεννήσει την Όλι τέσσερα χρόνια νωρίτερα, και η όλη υπόθεση ήταν σαν «να έκανε βόλτα» (δική της έκφραση), και γι' αυτό δεν υπήρχε λόγος να κάνει ιδιαίτερες εξετάσεις. Δυο μήνες προτού γεννηθώ, οι γιατροί ανακάλυψαν ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα με το πρόσωπό μου, δε φαντάζονταν όμως ότι θα ήταν κάτι τρομερό. Είπαν στον μπαμπά και στη μαμά μου ότι είχα λαγώχειλο και κάτι ακόμα. Το ονόμασαν «μικρή ανωμαλία».

Το βράδυ που γεννήθηκα, στην αίθουσα τοκετών ήταν δυο νοσοκόμες. Η μια ήταν πολύ καλή και γλυκιά. Η άλλη, είπε η μαμά, δεν ήταν καθόλου καλή και γλυκιά. Είχε τεράστια μπράτσα και (εδώ είναι η πλάκα) έκλανε συνεχώς. Ας πούμε, δρόσιζε τα χείλη της μαμάς με παγάκια κι αμολούσε μια πορδή. Της έπαιρνε την πίεση, ακόμα μια πορδή. Η μαμά έλεγε πως ήταν απίστευτο, μιας κι η νοσοκόμα δεν είχε ούτε μια φορά συγγνώμη! Εν τω μεταξύ, ο γιατρός που παρακολουθούσε τη μαμά δεν είχε υπηρεσία εκείνο το βράδυ, κι έτσι η μαμά βρέθηκε μ' έναν άσχετο ειδικευόμενο, που τον έβγαλαν με τον μπαμπά Ντούγκι, από κάποια παλιά τηλεοπτική εκπομπή, ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων (φυσικά δεν του το 'παν κατάμουτρα). Πάντως η μαμά λέει ότι όλοι στην αίθουσα ήταν κάπως κακόκεφοι. Ο μπαμπάς όμως την έκανε να γελάει όλη τη νύχτα.

Όταν βγήκα από την κοιλιά της, μου είπε ότι στην αίθουσα έπεσε παγωμάρα. Η μαμά δεν πρόφτασε καν να με δει, γιατί η νοσοκόμα όρμησε και με απομάκρυνε αμέσως από την αίθουσα. Ο μπαμπάς, στη βιασύνη του να την ακολουθήσει, έριξε κάτω τη βιντεοκάμερα, που έγινε χίλια κομμάτια. Και τότε η μαμά εκνευρίστηκε και προσπάθησε να σηκωθεί από το κρεβάτι για να δει πού πήγαιναν, όμως η κλανιέρα νοσοκόμα άπλωσε τα τεράστια χέρια της για να την κρατήσει στο κρεβάτι. Στην πραγματικότητα έπαιζαν ξύλο, γιατί η μαμά είχε πάθει υστερία και η κλανιέρα νοσοκόμα τής φώναζε να ηρεμήσει, και τελικά και οι δυο άρχισαν να ουρλιάζουν για να έρθει ο γιατρός. Αλλά ξέρετε τι είχε συμβεί; Ο γιατρός είχε λιποθυμήσει! Ξερός, στο πάτωμα! Όταν τον είδε η κλανιέρα, άρχισε να τον σπρώχνει με το πόδι της για να τον συνεφέρει φωνάζοντάς του συνέχεια, «Τι σόι γιατρός είσαι εσύ; Τι σόι γιατρός είσαι εσύ; Σήκω! Σήκω!» Και ξαφνικά άφησε την πιο μεγάλη, την πιο δυνατή, την πιο βρομερή πορδή που είχε ποτέ ακούσει η μαμά. Η μαμά πιστεύει ότι η πορδή ήταν που συνέφερε τελικά το γιατρό. Όπως και να 'ναι, όταν η μαμά διηγείται αυτή την ιστορία, την παριστάνει κιόλας—κάνει και τους ήχους από τις πορδές— και είναι τόσο, τόσο, τόσο, τόσοσσο αστείο!

Η μαμά λέει ότι η κλανιέρα νοσοκόμα αποδείχτηκε πολύ καλή γυναίκα. Έμεινε μαζί της όλη την ώρα και δεν έφυγε από κοντά της ούτε όταν επέστρεψε ο μπαμπάς και οι γιατροί που τους εξήγησαν πόσο άρρωστος ήμουν. Η μαμά θυμάται ακριβώς τι της ψιθύρισε η νοσοκόμα στ' αυτί, όταν ο γιατρός τής είπε ότι μάλλον δε θα έβγαζα τη νύχτα: «Παν το γεγεννημένον εκ του Θεού νικά τον κόσμον». Και την άλλη μέρα, αφού ήμουν ακόμα ζωντανός, ήταν αυτή η ίδια νοσοκόμα που κρατούσε το χέρι της μαμάς όταν με έφεραν για να με γνωρίσει.

Η μαμά λέει ότι τους είχαν ήδη πει τα πάντα για μένα και είχε προτοιμαστεί για να με δει. Λέει πάντως ότι όταν πρωτοκοίταξε το στρα-

πατσαρισμένο μου μουτράκι το μόνο που είδε ήταν πόσο όμορφα ήταν τα μάτια μου.

Παρεμπιπτόντως, η μαμά είναι ωραία. Και ο μπαμπάς γοητευτικός. Η Όλι είναι όμορφη. Σε περίπτωση που έχετε καμιά απορία.

Στο σπίτι του Κρίστοφερ

Όταν μετακόμισε ο Κρίστοφερ πριν από τρία χρόνια, κυριολεκτικά αρρώστησα. Τότε ήμασταν περίπου εφτά. Περνούσαμε ατέλειωτες ώρες παίζοντας με τις φιγούρες του *Πολέμου των Άστρων* και μονομαχούσαμε με τα σπαθιά μας που πετούσαν λείζερ. Μου λείπουν όλα αυτά.

Πέρσι την άνοιξη πήγαμε στο σπίτι του Κρίστοφερ, στο Μπρίτζπορτ. Κάποια στιγμή που εγώ με τον Κρίστοφερ ψαχουλεύαμε στην κουζίνα για να βρούμε κάτι να τιμπήσουμε, άκουσα τη μαμά μου να μιλάει με τη Λίσα, τη μητέρα του Κρίστοφερ, και να της λέει ότι θα πήγαινα στο σχολείο την επόμενη χρονιά. Δεν την είχα ξανακούσει να αναφέρει τίποτα για σχολείο.

«Για ποιο πράγμα μιλάτε;» ρώτησα.

Η μαμά φάνηκε να ξαφνιάζεται γιατί δεν υποψιαζόταν πως είχα ακούσει τι έλεγε.

«Πρέπει να του πεις τι σκέφτεσαι, Ίζαμπελ» είπε ο μπαμπάς, που κουβέντιαζε με τον πατέρα του Κρίστοφερ στην άλλη άκρη του σαλονιού.

«Θα τα πούμε αργότερα» αποκρίθηκε η μαμά.

«Όχι, θέλω να μάθω για τι πράγμα μιλούσατε» απάντησα.

«Δε νομίζεις ότι είσαι έτοιμος να πας σχολείο, Όγκι;» μου είπε η μαμά.

«Όχι» είπα.

«Ούτε κι εγώ» είπε ο μπαμπάς.

«Αυτό ήταν. Το θέμα έκλεισε λοιπόν» είπα εγώ σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους μου και κούρνιασα στην αγκαλιά της όπως όταν ήμουνα μωρό.

«Το μόνο που σκέφτομαι είναι ότι χρειάζεται να μάθεις πολύ περισσότερα απ' όσα μπορώ να σε διδάξω» είπε η μαμά. «Εννοώ, έλα, Όγκι, ξέρεις πόσο χάλια είμαι στα κλάσματα!»

«Σε ποιο σχολείο;» ρώτησα, σχεδόν έτοιμος να βάλω τα κλάματα.

«Στο Γυμνάσιο Μπίτσερ. Δίπλα στο σπίτι μας».

«Ουάου, είναι τέλειο σχολείο, Όγκι» είπε η Λίσα και με χάιδεψε στο γόνατο για να μου δώσει θάρρος.

«Γιατί όχι στο σχολείο της Όλι;» ρώτησα

«Γιατί είναι πολύ μεγάλο και δε νομίζω ότι σου πάει» απάντησε η μαμά.

«Δε θέλω να πάω» είπα με μωρουδιακή φωνή – το παραδέχομαι.

«Δε χρειάζεται να κάνεις τίποτα που δε θέλεις» δήλωσε ο μπαμπάς. Με πήρε από την αγκαλιά της και με κάθισε στα πόδια του, στην άλλη μεριά του καναπέ. «Δε θα σε υποχρεώσουμε να κάνεις κάτι που δε θέλεις».

«Θα του κάνει όμως καλό, Νείτ» είπε η μαμά.

«Όχι εάν δεν το θέλει» απάντησε κοιτώντας με ο μπαμπάς. «Όχι εάν δεν είναι έτοιμος».

Είδα τη μαμά να κοιτάζει τη Λίσα που είχε πλησιάσει και της έσφιγγε το χέρι.

«Εσείς, παιδιά, θα τη βρείτε τη λύση. Πάντα τη βρίσκετε» είπε η Λίσα στη μαμά.

«Ας αφήσουμε την κουβέντα γι' αργότερα» είπε η μαμά. Ήμουν σίγουρος ότι θα έριχναν γερό καβγά με τον μπαμπά. Ήθελα ο μπαμπάς να κερδίσει, παρόλο που κάτι μέσα μου μου έλεγε ότι η μαμά είχε δίκιο. Και για να πω την αλήθεια, ήταν δράμα στα κλάσματα.